

Várszegi Adél

a jakifészek

Máray Mariann illusztrációival

Scolar

Egy esős tavaszi délután, úgy fél négy lehetett,
a Matabéli Dzsungelben egy jaki született.
– Drága kis tündérbögyöröm! – búgta a mamája.
– Itt a fiunk! – így az apja. – Én mondom, nincs párja!

A csíkos jakik összegyűltek (a jakiknál így szokás),
és ünnepeltek, mert világra jött egy újabb kisbolhás.
Volt kókuszdió-dobálás és liánfogócska,
csemegének kukackák és zöldbanántorta.
Ajándékul furcsa dolgot kapott a kismajom:
egy kalcium-pezsgőtablettát rézszínű papíron.

Fáról fára ugrándozott, így teltek napjai,
csak a fákról lecsüngő kígyóktól félt a kis jaki,

mígnem

egy napos őszi reggelen, úgy fél nyolc lehetett,
a Matabéli Dzsungelben egy új jaki született.
– Én drága, kicsi szőrlabdám! – súgta a mamája.
A papa szerint egy kis csodát hoztak a világra.

egy sötét téli éjszakán, úgy fél tíz lehetett, egy puffadt szárnyú, dúlt sárkány a fészükbe esett. – Aúúúú, de fáj! – meg: – Éhezem! – így üvöltött a szörny, narancssárga szeméből százzámra folyt a könny. Majd szétnézett és meglátta a jakikölyköket. (Nem rejtette túl jól őket a csíkos öltözet.) „Kedves jószágok – gondolta –, ez szomorú, igazán, de én mindig fél tíz körül kapom a vacsorám!”

